DRUGOTISAK

Poezija u izboru IVANA MARTINCA

Vrata

Kako su velika,
čvrsta i teška
vrata crkve.
I kako tamna.
Jedna tamna boja
preko druge tamne.
Da sam kukac
i da slučajno
na njih sletim
kako bi me se dojmila
i što bih pomislio,
pitam se.
...

(*Zarez*, 28. 5. 1999.)

Kroz otvor s palube

Kroz otvor s palube vide se poluge
brodskog motora kako se pokreću
gore dolje, naprijed natrag, vrte
u ulju, mazivu, pari, tko zna čemu.
Jedan dio dohvaća drugi, utišava ga,
sporazumijevaju se kao sljepačke slike.
Teško je vjerovati da jedan s drugim,
da jedan do drugoga mogu išta učiniti,
bilo što pokrenuti. Tu, u blizini dna,
kao da sve počinje, završava se, potire.
A ipak, onome tko s prozora na obali
gleda kako brod klizi i bez napora ulazi
u luku, a trag mu začas nestaje, srce
zaigra i misao o smrti, ako se i javi,
lakša je, tiša, bliža običnoj misli.
...

(*Zarez*, 23. 12. 1999.)

Mjesta

S nekog mjesta
Bog se vidi,
na nekom čuje,
na nekom čeka,
na nekom mu se govori.
Gotovo nikada se na jednom mjestu
istovremeno (tko će znati zašto?)
ne zbiva više od jedne radnje.
Ali ima mjestâ na kojima se
Bog ne vidi, ne čuje, ne sluti,
ne čeka i na kojima mu se ne govori.
Izuzetno su rijetka takva mjesta,
a tako su potrebna ljudskom srcu.
...

(*Zarez*, 23. 12. 1999.)

Zemljopisna širina

Neopazice stigla je Afrika. Rasprostrla se
svuda gdje su bila naša djetinjstva. Dijelili su
obroke vulkana kao što se dijeli grah, gutajte.
Jeli smo i nismo jeli, uglavnom tonuli smo
u svim pravcima.
Gorila je sila teže, čula se glazba.
Riječi su bile, ako ih je bilo, tamne
jedva čujne, kišne,
vidjela se pučina,
njezino ludo zlato.
...

(*Zarez*, 23. 12. 1999.)

DANIJEL DRAGOJEVIĆ

(Vela Luka na otoku Korčuli, 28.1. 1934.)

Žlica

U nekoj crkvenoj kuhinji na žlicama su napravili rupe kako ih siromasi poslije jela ne bi krali. S tim žlicama, očevidac kaže, teško se jelo, a i izgledale su kao predmeti koji se rugaju. No i pored dovitljivosti izumitelja, mogu reći da sam od časa kada sam za njih čuo postao vlasnik jedne i da je velik broj godina, bilo kada i bilo gdje, nosim sa sobom. Od tada sam pozaboravljao i napustio mnoge riječi, lica, slike, misli, imena, ali žlicu ne. Naravno, mi volimo imati svijet u svojoj glavi, ali i u svojem džepu, a ja ga imam, i kada dođe do paklene buke, treba li, vičem na njega, u njegovu centralnu rupu, njegov pokušaj da nas njome hrani.
...

(*Zarez*, 13. 4. 2000)

Kemijske olovke

Izgubila se kemijska olovka. Točno tako, izgubila se a ne izgubio sam je. Pratim već dugo, godinama, njihovo nestajanje. Čim se okrenem, njih više nema. Nikada ih više ne nađem. Što počnem s jednom moram završiti s drugom. Ne znam što im je? Dojadilo im je valjda što ih upotrebljavam ovako kako ih upotrebljavam: za nešto između mutne utjehe i nejasna očaja. Kao da svaka ponovno kaže to nije za pisanje. U redu. Ali neka znaju da neću popustiti. Odmah čim izađem kupit ću drugu. Kupit ću odjednom nekoliko istih. Ne vjerujem u mogućnost skupne pobune. Dok budu nestajale jedna za drugom, želeći me omesti, nadam se da ću uspjeti napisati što kanim, te male smetenosti protiv kojih su se urotile.
...

(*Zarez*, 26. 10. 2000.)

Mrak

U njegovom potkrovnom ateljeu u Martićevoj ulici pitam mudrog i šutljivog Oskara Hermana što misli da će biti poslije. Mrak, samo mrak odgovara bez kolebanja. I doista, neke tamne boje na njegovim slikama čine se sada dojmljivijima od drugih, kao da se upravo u njima nakon svega nastanio. Međutim tu ga, budući da sam u galerijama malo a ni na drugim mjestima slike mu ne vidim, rijetko susrećem. Češće ga se sjetim kada u krevetu pospan dignem ruku iznad glave da ugasim svjetlo. Mrače, mrače, kažem tada, budi blag njemu, meni, budi blag svima nama.
...

(*Zarez*, 21. 12. 2000.)

Sloboda

Svatko tko je putovao zna da se jabuke nigdje ne jedu
kao na ulici i trgu nekog stranog grada.
Vjerojatno zato što grad od vas ništa ne traži,
ništa mu niste obećali, tamo niste ni dijete ni odrasli,
bez dobi i obveza zaboravljeni ste i nepoznati,
udaljeni od vlastita jezika i događaja.
Sada je kolovoz, kraj kolovoza,
i ja mislim kako bi bilo lijepo otputovati,
možda u Firencu, možda u Sienu, svakako u Toskanu,
za tim trenutkom okrugle i sjajne slobode.
...

(*Forum*, 4-6 1998.)

Tako

Ja sam posljednji živi pripadnik
jednog malo poznatog naroda
i samo Bog zna što znači
kada kažem mi.
...

Sjena

Ja sam sjena čavla
koja se smanjuje,
još nekoliko udaraca
i posve ću nestati.
...

(*Forum*, 4-6 1998.)